

Sygn. akt *I AGa 99/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga**

Sędziowie: **Ewa Staniszevska**

Małgorzata Goldbeck-Malesińska

Protokolant: **st. sekr. sąd. Katarzyna Kaczmarek**

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2020 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **Radio (...) Sp. z o.o. w P.**

przeciwko **M. J.**

o ustalenie nieważności czynności prawnej

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 19 czerwca 2018 r. sygn. akt IX GC 1324/17

I. zmienia zaskarżony wyrok:

1. oddala powództwo;

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego 8.117 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanego 7.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Małgorzata Goldbeck-Malesińska Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga Ewa Staniszevska

I Ga 99/19

UZASADNIENIE

Radio (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wniosła przeciwko M. J. pozew o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego wynikającego z Porozumienia dotyczącego przeniesienia praw i obowiązków z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr 2017/01/11ZA z 11.01.2017 r. zawartego między stronami - z uwagi na jego nieważność.

Pozwany wniosł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy ustalił, że „Porozumienie dotyczące przeniesienia praw i obowiązków z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr 2017/01/1 IZA” które zostało zawarte przez strony w dnia 11.01.2017 r, jest nieważne oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.897,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawę rozstrzygnięcia sądu stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Powódka prowadziła działalność gospodarczą w zakresie zarządzaniu korporacją taksówkową. Jej współnikami były osoby fizyczne, które świadczyły usługi przewozu korzystając z własnych pojazdów (taksówkarze). Działalność powódki była zorganizowana w ten sposób, że w najętym przez nią lokalu, zatrudnione przez nią telefonistki, korzystając z jej komputera, przyjmowały od klientów telefoniczne zlecenia przewozu i przekazywały je taksówkarzom w terenie. Działalność ta była finansowana z miesięcznych opłat, jakie na rzecz powódki przekazywali taksówkarze.

- dowód: wydruk z KRS powódki (k, 11-15), zeznania pozwanego (k. 135v-136).

Na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych powódce jako abonentowi przysługiwały następujące numery (...) wraz z usługą (...), (...) (...).

Uprawnienie do w/w numerów telefonów obejmowało również numer (...), który był w działalności powódki numerem podstawowym.

Zlecając przewozy telefonicznie klienci korzystali z w/w numerów telefonów, w tym przede wszystkim nr (...). Z ich wykorzystaniem pozyskiwanych był około połowy wszystkich zleceń przewozu współników powódki.

Poza w/w prawem najmu lokalu, komputerem i prawem do korzystania z w/w numerów telefonów powódka nie posiadała innego majątku.

Z uwagi na perturbacje działalności powódki (okresowy brak zarządu, bałagan, obciążenie karą przez US) część jej współników, w tym pozwany, zawiązała Stowarzyszenie (...) celem kontynuowania dotychczasowej działalności w ramach tego stowarzyszenia. Działalność Stowarzyszenia była zorganizowana analogiczna do działalności powódki. Pozwany był jego prezesem zarządu.

Prezes zarządu powódki Ł. S. (1) (jednocześnie współnik powódki i (...) Stowarzyszenia (...)) postanowił o zbyciu w/w numerów telefonów na rzecz Stowarzyszenia (...), w ten sposób, że numery te najpierw miał nabyć pozwany, a następnie Stowarzyszenie.

Celem wykonania w/w postanowienia współnicy powódki podjęli uchwałę o wyrażeniu zgody na odpłatne przeniesienie numerów (...) na rzecz innego podmiotu, tj. udziałowców i współpracowników powódki oraz na odpłatne przepisanie w/w numerów na rzecz Stowarzyszenia (...). Uchwała ta została podjęta podczas zgromadzenia współników powódki w dniu 16.01.2015 r.

W związku z powyższym dnia 19.11.2015 r. reprezentujący powódkę jako dotychczasowego abonenta D. C. i Stowarzyszenie (...) jako nowy abonent zawarli porozumienie o przeniesieniu praw i obowiązków z umowy o świadczenie usług

telekomunikacyjnych nr (...) w zakresie usług telekomunikacyjnych dla numerów: (...), (...) wraz z usługą (...), (...). Warunkiem skutecznego przeniesienia tych praw i obowiązków było wyrażenie zgody przez operatora, tj. (...) SA.

(...) SA wyraziła zgodę i w konsekwencji świadczyła usługi na rzecz nowego abonenta, tj. Stowarzyszenia (...) interwencji powódki (...) SA uznała wykonanie w/w porozumienia z 19.11.2015 r. za błąd i powróciła do świadczenia usług na rzecz powódki. Przyczyną tej zmiany było uznanie, że zawierając w/w porozumienie D. C. nie był uprawniony do reprezentowania powódki.

Dnia 11.01.2017 r. powódka jako dotychczasowy abonent i pozwany jako nowy abonent zawarli porozumienie o przeniesieniu praw i obowiązków z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr 2017/01/1 IZA w zakresie usług telekomunikacyjnych dla numerów: (...) wraz z usługą (...), (...) (...). Warunkiem skutecznego przeniesienia tych praw i obowiązków było wyrażenie zgody przez operatora, tj. (...) SA.

(...) SA wyraziła zgodę i w konsekwencji świadczyła usługi na rzecz nowego abonenta, tj. pozwanego..

W/w przeniesienie praw i obowiązków objęło również usługę telekomunikacyjną dla numeru (...).

Zawierając w/w porozumienie pozwany był współnikiem powódki, członkiem jej rady nadzorczej, (...) Stowarzyszenia (...), prezesem zarządu tego Stowarzyszenia.

Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego, gdyż były one wewnętrznie i wzajemnie spójne, logiczne oraz zgodne z wiedzą i doświadczeniem życiowym, a przy tym brak było podstaw dla kwestionowania autentyczności dokumentów. W szczególności zaś zeznania pozwanego, zgodnie z którymi uchwała zgromadzenia współników powódki z 16.01.2015 r. była aktualna na dzień 11.01.2017 r., gdyż brak było zarządu powódki, który wykonałby porozumienie z 19.11.2015 r. (k. 136) dowiodły, że porozumienie z 19.11.2015 r. zostało zawarte w związku z w/w uchwałą.

W pozostałym zakresie ustalenia faktyczne poczyniono zgodnie z art. 230 kpc.

Zgromadzony materiał nie dowiódł, że porozumienie z 11.01.2017 r. było odpłatne. Jedynym dowodem na tę okoliczność były zeznania pozwanego, zgodnie z którymi pozwany miał zapłacić z tego tytułu powódce 1.000,00 zł poprzez przekazania gotówki prezesowi jej zarządu Ł. S. (2) (k. 135v). Z uwagi na zmienność tych zeznań co do wystawienia i posiadania pokwitowania zapłaty (k. 135v), brak innych dowodów, w tym przede wszystkich w/w pokwitowania (przy założeniu, że zostało wystawione i pozostaje w posiadaniu pozwanego) oraz osobiste zainteresowanie oddaleniem powództwa, w/w zeznania pozwanego miały zbyt niską moc dowodową, aby dowieść, że przeniesienie praw i obowiązków z 11.01.2017 r. było odpłatne.

Na podstawie art. 207 § 6 kpc wniosek pozwanego o przesłuchanie świadka Ł. S. (1) na okoliczność odpłatności przeniesienia praw i obowiązków z 11.01.2017 r. został oddalony jako spóźniony. Wniosek ten mógł i powinien być bowiem zgłoszony w odpowiedzi na pozew. W szczególności zaś twierdzenie o nieodpłatnym charakterze w/w przeniesienia powód podniósł już w pozwie (k. 5-5v), co w normalnym toku czynności winno skutkować podniesieniem przeciwnego twierdzenia wraz z dowodami w odpowiedzi na pozew. Przy czym wraz z zobowiązaniem do złożenia odpowiedzi na pozew pozwany został zobowiązany do podniesienia wszystkich okoliczności faktycznych i dowodów oraz pouczone o rygorze z art. 207 § 6 kpc (k. 93, 98). Nadto nie zaistniały okoliczności wymienione w powołanym przepisie, pozwalające na uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów.

Zgodnie z art. 189 kpc powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Powódka w ocenie sądu I instancji posiadała interes prawny w rozumieniu art. 189 kc w żądanym ustaleniu, gdyż w świetle art. 17 § 1 w zw. z art. 15 § 1 ksh istniał stan niepewności co do ważności porozumienia z 11.01.2017 r., a jednocześnie powódce nie przysługiwały dalej idące środki ochronny prawnej adekwatne do sytuacji prawnej, w której się znalazła.

.Zgodnie z kodeksem spółek handlowych zawarcie przez spółkę kapitałową umowy kredytu, pożyczki, poręczenia lub innej podobnej umowy z członkiem zarządu, rady nadzorczej, komisji rewizyjnej, prokurentem, likwidatorem albo na rzecz którejkolwiek z tych osób, wymaga zgody zgromadzenia współników albo walnego zgromadzenia, chyba że ustawa stanowi inaczej (art. 15 § 1). Jeżeli do dokonania czynności prawnej przez spółkę ustawa wymaga uchwały współników albo walnego zgromadzenia bądź rady nadzorczej, czynność prawna dokonana bez wymaganej uchwały jest nieważna, (art. 17 § 1). Zgoda może być wyrażona przed złożeniem oświadczenia przez spółkę albo po jego złożeniu,

nie później jednak niż w terminie dwóch miesięcy od dnia złożenia oświadczenia przez spółkę. Potwierdzenie wyrażone po złożeniu oświadczenia ma moc wsteczną od chwili dokonania czynności prawnej (art. 17 § 2).

„Inną umową” z art. 15 § 1 ksh jest nie umowa, której kształt normatywny zbliżony jest do przynajmniej jednej z umów wymienionych w tym przepisie, lecz umowa, której zawarcie umożliwia, w równie łatwy sposób jak w przypadku umowy pożyczki, kredytu lub poręczenia, ukształtowanie przewidzianych w niej świadczeń w taki sposób, że funkcjonariusz spółki, wymienione w tym przepisie uzyskuje niezasadną korzyść kosztem spółki (uchwała SN z 22.10.2010 r., III CZP 69/10, wyrok SA we Wrocławiu z 24.05.2016 r., ACa 375/16). Przesądzające znaczenie ma wykładnia funkcjonalna wskazanego przepisu, jego bowiem celem jest zapewnienie wspólnikom kontroli nad prawnymi czynnościami spółki, które powodują faktyczne lub potencjalne zaangażowanie jej środków w interesie oznaczonej grupy osób, oraz ochrona interesów spółki i wspólników. Z tych względów należy przyjąć, że pojęcie „inna podobna umowa” obejmuje wszelkie umowy, do których istoty należy transfer środków ze spółki do majątku osób należących do podmiotowego kręgu wyznaczonego treścią art. 15 § 1 ksh, na ich rzecz, albo udzielania im zabezpieczeń (z wyjątkiem zabezpieczeń rzeczowych). Każdorazowo jednak umowa musi wywierać przynajmniej pośrednio jednostronnie korzystne skutki prawne do wskazanych piastunów organów lub funkcjonariuszy spółki, zatem muszą być oni jej rzeczywistymi beneficjentami (wyrok SN z 07.03.2017 r., II CSK 349/16).

W świetle powyższej wykładni pojęcia „innej podobnej umowy” z art. 15 § 1 ksh porozumienie z 11.01.2017 r. spełnia kryterium podobieństwa, gdyż do jego istoty należał transfer wartości majątkowej z majątku powódki do majątku pozwanego, skutkujący uzyskaniem przez pozwanego niezasadnej korzyści kosztem powódki.

Jak wynika z ustaleń faktycznych prawo korzystania z numerów telefonów objętych porozumieniem z 11.01.2017 r., w tym przede wszystkim numeru (...), miało istotne znaczenie dla pozyskiwania zleceń przewozu, a tym samym dla funkcjonowania przedsiębiorstwa powódki (jak ustalono tą drogą wspólnicy powódki pozyskiwali ok. połowy zleceń). W konsekwencji posiadało ono dla powódki istotną wartość majątkową. Skoro nadto zmiana osoby, której przysługiwało prawo do tych numerów nie miała znaczenia dla klienteli (jak zeznał pozwany klientom nie zauważyli ich zbycia - k. 136), to prawo to przedstawiało istotną wartość majątkową także na rynku przewozów taksówkowych, w tym dla pozwanego, który był tego rynku uczestnikiem. Skoro więc mocą w/w porozumienia pozwany uzyskał znaczną wartość majątkową, a jednocześnie nie ustalono, że był zobowiązany do jakiegokolwiek świadczenia wzajemnego, to korzyść jaką uzyskał była niezasadna. Przy czym ocena ta nie podlegałaby zmianie gdyby przyjąć, że pozwany zobowiązany był do świadczenia wzajemnego w postaci zapłaty 1.000,00 zł. Skoro bowiem korzystając z numerów telefonów objętych w/w porozumieniem wspólnicy powódki pozyskiwali ok. połowy zleceń, to wolnorynkowa wartość prawa do tych numerów była wielokrotnie wyższa niż 1.000,00 zł. Także więc w takiej sytuacji, z uwagi na rażącą nieekwiwalentność świadczeń, pozwany uzyskałby nieuzasadnioną korzyść kosztem powódki.

Wobec powyższego i zgodnie z art. 15 § 1 ksh zawarcie porozumienia z 11.01.2017 r. wymagało zgody zgromadzenia wspólników powódki. Uchwała wyrażająca taką zgodę musiała się odnosić do konkretnej osoby kontrahenta, nie mogła być zastąpiona zgodą blankietową, np. zgodą przewidzianą w art. 228 pkt 4 ksh (uchwała SN z 22.10.2010 r., III CZP 69/10).

W świetle powyższej wykładni pojęcia „zgody zgromadzenia wspólników” uchwała zgromadzenia wspólników powódki z 16.01.2015 r. nie stanowiła zgody na zawarcie porozumienia z 11.01.2017 r., gdyż nie określała konkretnie pozwanego jako strony tego porozumienia (w uchwale tej jako kontrahenta wskazano bowiem „udziałowców i współpracowników powódki” oraz

Stowarzyszenie (...); przy czym zważywszy na znaczną ilość wspólników powódki w dacie podjęcia w/w uchwały (zgodnie z listą obecności (k. 117) było ich co najmniej 26) także określenie kontrahenta jako „udziałowca”, tj. wspólnika było nazbyt ogólne, co czyniło z w/w uchwały zgodę blankietową). W tej sytuacji i zgodnie z art. 17 § 1 ksh porozumienie z 11.01.2017 r. było nieważne, co też na podstawie art. 17 § 1 w zw. z art. 15 § 1 ksh w zw. z art. 189 kpc zostało ustalone (pkt 1 wyroku).

Niezależnie od powyższego, zdaniem sądu - uchwała z 16.01.2015 r. nie stanowiła zgody na zawarcie porozumienia z 11.01.2017 r., gdyż nie ustalono, że porozumienie to było odpłatne (uchwała dotyczyła jedynie odpłatnego zbycia). Nadto gdyby przyjąć, że porozumienie z 19.11.2015 r. było odpłatne, to w/w uchwała znalazłaby zastosowanie do tego porozumienia, a tym samym zawarcie porozumienia z 11.01.2017 r. wymagałoby odrębnej uchwały, gdyż nie tylko była do odrębna umowa, ale także różniła się od porozumienia z 19.11.2015 r. treścią (co do dwóch przenoszonych numerów) i kontrahentem. Także więc powyższe okoliczności skutkowałyby nieważnością porozumienia z 11.01.2017 r. z braku zgody zgromadzenia wspólników powódki na jego zawarcie w rozumieniu art. 15 § 1 ksh.

Na tle zgromadzone w sprawie materiału brak było podstaw dla oceny, że porozumienie z 11.01.2017 r. jest nieważne w świetle art. 73 § 2 w zw. z art. 75¹ kc albo art. 58 § 1 i 2 kc. Z materiału tego nie wynikało bowiem, że numery telefonów objęte w/w porozumieniem stanowiły zorganizowaną część przedsiębiorstwa powódki oraz że zawarcie tego porozumienia przez pozwanego było tak dalece nielojalne wobec powódki lub jej pozostałych wspólników, że naruszyło zasady współzycia społecznego w rozumieniu art. 58 § 2 kc lub wypełniło znamiona przestępstwa z art. 296 kk.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4, 99, 108 § 1 zd. 1 i 109 § 1 kpc.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany, zaskarżając go w całości.

Apelujący podniósł zarzuty:

1. naruszenia przepisu prawa materialnego, tj. art. 15 par. 1 ksh w zw. z art. 17 par. 1 ksh poprzez jego błędne zastosowanie;
2. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. przepisu art. 207 par. 6 kpc w zw. z art. 227 i art. 217 par. 1 kpc poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka oraz art. 233 par. 1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów; ewentualnie: naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 98 par. 1 kpc w zw. z par. 10 ust. 2 pkt. 2 w zw. z par. 2 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r w sprawie opłat za czynności radców prawnych poprzez obciążenie pozwanego kosztami zastępstwa procesowego powódki w postępowaniu zażaleniowym.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz obciążenie powódki kosztami postępowania za obie instancje. Ponadto wniósł na podstawie art. 380 kpc o rozpoznanie przez sąd II instancji postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 7.06.2018r oraz o przeprowadzenie dowodu z faktury z dnia 11 stycznia 2017r oraz umowy cesji z dnia 31 maja 2017r.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i obciążenie pozwanego kosztami postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Apelacja pozwanego zasługiwała na uwzględnieniu.

Jak słusznie podniósł apelujący, zaskarżony wyrok wydany został z naruszeniem prawa materialnego, tj. art. 15 par. 1 ksh poprzez błędną kwalifikację porozumienia dotyczącego przeniesienia praw i obowiązków z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartego

przez reprezentującego powodową spółkę prezesa Ł. S. (1) i pozwanego w dniu 11 stycznia 2017r. jako innej podobnej umowy w rozumieniu przepisu art. 15 par. 1 ksh. W przedmiocie wykładni pojęcia „inna podobna umowa” Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 marca 2017r w sprawie II CSK 349/16 zajął jednoznaczne stanowisko, że pojęcie to obejmuje wszelkie umowy, do których istoty należy transfer środków ze spółki do majątku osób należących do podmiotowego kręgu wyznaczonego treścią art. 15 par. 1 ksh, na ich rzecz, albo do udzielania im zabezpieczeń. Każdorazowo jednak umowa musi wywierać przynajmniej pośrednio jednostronnie korzystne skutki prawne dla wskazanych piastunów organów lub funkcjonariuszy spółki, zatem muszą oni być jej rzeczywistymi

beneficjentami. Zakresem zastosowania art. 15 par.1 ksh powinny być objęte takie umowy, które mają konstrukcję zbliżoną do umów nazwanych wymienionych w tym przepisie. Przesądzające znaczenie ma wykładnia funkcjonalna wskazanego przepisu, albowiem jego celem jest zapewnienie współnikom kontroli nad prawnymi czynnościami spółki, które powodują faktyczne lub potencjalne zaangażowanie jej środków w interesie oznaczonej grupy osób oraz ochrona interesów spółki i jej współników. Uszło uwadze sądu, że zawarte porozumienie sporządzone zostało na formularzu operatora świadczącego usługi telekomunikacyjne i dotyczyło wyłącznie przeniesienia na nowego abonenta (pозwanego) praw i obowiązków wynikających z umów o świadczenie usług operatora i na jego podstawie nie doszło do transferu żadnych środków finansowych, które skutkowałyby wzbogaceniem pozwanego kosztem majątku spółki. Nie sposób także przyjąć, że przedmiotowe porozumienie nie zostało ważne zawarte z uwagi na to, że wymagało podjęcia stosownej uchwały, zaś uchwała podjęta w dniu 16 stycznia 2015r dotyczyła odpłatnego przeniesienia określonych numerów telefonów, co nie miało miejsca w odniesieniu do porozumienia z 11 stycznia 2017r.

Jak wskazano powyżej porozumienie w sprawie przeniesienia na nowego abonenta praw i obowiązków wynikających z umów o świadczenie usług przez operatora nie posiada cech „innej podobnej umowy”, której dotyczy regulacja zawarta w art. 15 par.1 ksh wobec czego czynność ta nie wymagała podjęcia uchwały zgromadzenia współników. Zgodnie bowiem z art. 17 par.1 ksh nieważna jest czynność prawna spółki tylko wtedy, gdy wymóg uchwały zgromadzenia współników wynika z ustawy. Natomiast, gdy wymóg taki przewiduje tylko umowa spółki, to czynność jest ważna, a jedynie zarząd może ponosić odpowiedzialność z tytułu naruszenia umowy. Jak wynika z przeprowadzonego w tej sprawie materiału dowodowego, żadna z tych przesłanek nie zaistniała, a zawarcie porozumienia z 11.01.2017r nie uniemożliwiało powódce prowadzenia nadal działalności gospodarczej, choć niewątpliwie przeniesienie na inny podmiot dotąd używanych numerów telefonicznych mogło stanowić utrudnienie, czego powódka winna mieć świadomość, tym bardziej, że podobna sytuacja miała już miejsce w 2015r.

Na podstawie zaoferowanego przez powódkę materiału dowodowego, Sąd Okręgowy z naruszeniem art. 233par.1 kpc dokonał błędnego ustalenia, że powódka miała interes prawny do wystąpienia z niniejszym powództwem, gdyż w ocenie sądu z uwagi na treść regulacji zawartych w art. 15 par.1 ksh i art. 17 par.1 ksh zaistniał stan niepewności co do ważności porozumienia, W świetle niekwestionowanych ustaleń porozumienie z 11.01.2017r zawarte zostało przez reprezentującego wówczas powódkę jej prezesa, który był uprawniony do podejmowania czynności w jej imieniu, bez odwoływania się do treści uchwały NZW z 16.01.2015r, której treść jest zresztą niejednoznaczna co do wskazania osoby nabywcy na co wskazuje jej odmienna treść w oryginale i odpisie - vide k. 115 i 116. Ponadto dla skuteczności porozumienia konieczne było wyrażenie zgody nie przez współników, ale przez firmę (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. -operatora sieci, w której były zarejestrowane stanowiące przedmiot cesji numery telefonów.

Z uwagi zatem na fakt, że zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem art. 15par.1ksh poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, nie zachodziła potrzeba - z innych względów niż przyjął to sąd I instancji - przeprowadzania postępowania dowodowego na okoliczność ustalenia, czy przeniesienie numerów miało charakter odpłatny czy nieodpłatny. Na marginesie tylko wskazać należy, że podana wartość przedmiotu sporu nie została jednoznacznie przez powódkę sprecyzowana czego dotyczy, czy wartości utraconych dochodów (rocznych, miesięcznych), czy innych bliżej nieokreślonych praw majątkowych.

Mając na uwadze powyższe oraz wobec braku wykazania zaistnienia po stronie powódki interesu prawnego w żądaniu stwierdzenia nieistnienia stosunku prawnego wynikającego z porozumienia zawartego w dniu 11 stycznia 2017r z uwagi na jego nieważność z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Apelacyjny uznając zasadność podniesionego w apelacji pozwanego zarzutu naruszenia prawa materialnego, na podstawie art. 386 par.1 kpc zmienił zaskarżony wyrok i orzekł jak w sentencji, obciążając powódkę, jako stronę przegrywającą kosztami postępowania poniesionymi przez pozwanego przed sądami obu instancji zgodnie z treścią regulacji wynikającej z art. 98 par.1 i 3 kpc w zw. z art. 108 par.1 kpc.

Małgorzata Goldbeck-Malesińska Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga Ewa Staniszevska